

Vandet med to Løb end med et. Og jeg er ogsaa bange for, at den foreslaaede Udgravning ved Hvide Sande er for grundet. En dybere Gennemskæring vil ikke have skadelige Følger med Hensyn til Oversvømmelser, hvorimod den vil have stor Betydning for Udløbet af Vandet. Oversvømmelserne foraarsages nemlig ikke ved det Vand, der kommer ind fra Havet i Fjorden gennem Indløbet, foranlediget ved Bølgeslaget eller de stærke Vinde. Naar Gennemskæringen ikke er alt for grundet, kan der godt, naar Vandet staa højt inde i Fjorden, samtidig med, at der gaar en Strøm foroven ind i Fjorden, gaa en Understrøm i Bunden ud i Havet. Og jo mere grundet Udløbet er, des større Fare er der for, at det skal sande til. Det er jo det, vi alle ere mest bange for, at ofre Penge paa noget, der ikke kan holde.

Det, vi hidtil have lidt af, er, som sagt, ikke det, at Havet skyller Vand ind i Fjorden, men at Fjordvandet i regnfulde Somre — og sidste Sommer var jo ogsaa noget regnfuld — ikke kan komme ud af Fjorden. Jeg vil i Parentes bemærke, at skønt vi sidste Sommer vare heldige med Vindforholdene, stod Vandet dog flere Gange saa højt, at hvis Vinden var kommen fra det mest farlige Hjørne, vilde der have hændet meget store Ulykker. Og alligevel blev i et enkelt Sogn Høet ubjærget paa 140 Tdr. Land og bjærget paa et mindst lige saa stort Areal i en mere eller mindre fordærvet Tilstand, netop paa Grund af den høje Vandstand.

I det ærede Medlems Foredrag i Gaar dvælede han ikke saa meget ved Oversvømmelserne, som han plejer. Derimod ranglede det ærede Medlem, som jeg straks skal komme til, med Millionerne. Der er jo ogsaa noget afskrækkende i at ofre en Del Penge paa noget, som man ikke er sikker paa kan holde. Jeg er fuldstændig enig i, hvad den ærede Minister udtalte flere Gange og ogsaa har skrevet i Betænkningen i Fjor, at vi skulle gaa forsøgsvis til Værks. Men vil Tinget endelig vove Springet og ofre en større Sum straks fremfor at gøre et Forsøg med en løs Gennemgravning, nuvel, saa ere vi vist alle derude glade ved det. Men saa hjælper det ikke, at vi tale om at rangle med Millionerne, for saa skal der jo Millioner til. Det er imidlertid, skønt det er store Summer, ikke saa afskrækkeligt, naar man tænker paa de uhyre Summer, der gaa tabt, det Nationaltab, der lides ved, at skønt vi have de gode, rige Fiskelejer ud for vore Kyster, er det fremmede

Fiskere, der drage hjem med Udbyttet, medens vi her i Danmark kun faa et ubetydeligt Udbytte deraf, netop fordi Fiskerne mangle Støttesteder, saa de ikke kunne gaa ud.

Det ærede Medlem var dog ikke saa helt forskrækket for Millionerne, for da han kom ind paa at omtale Hvide Sande og samtidig et Udløb ved Nymindegab, sagde han: „Ja, men saa skulle vi dele Sol og Vind lige, og lad os saa gøre det samme ved Nymindegab som ved Hvide Sande, lad os saa lave et Udløb og befæste det og ofre lignende Summer nede ved Nymindegab, saa have vi to Udløb af ens Beskaffenhed paa disse to Steder“. Men det er jeg noget bange for, Tinget ikke vil gaa med til, men jeg vil haabe, at det kan gaa med til at gøre et Forsøg, enten det nu sker ved Skodbjerg eller ved Hvide Sande, og saa lade dem beholde Nymindegab, som det er. Det vilde vistnok gaa saadan, at det ofte lukkede sig, men saa have vi jo Sandpumperen derude, som vi kunne sende derned, og saa kan den maaske rydde noget op. Det ærede Medlem var ogsaa meget fortrydeligt over, at den netop var sejlet fra Nymindegab op i Fjorden for at gøre Tjeneste ogsaa ved Ringkøbing, hvor den har gjort stor Nytte.

Saa holdt det ærede Medlem en længere Tale, det var saadan en Mindetale, en Gravtale om et Par Fiskere, som nylig ere forulykkede dernede ved Nymindegab. Ja, det var jo meget sørgeligt, det ærede Medlem var stærkt bevæget, og jeg tror, at ogsaa andre af Tingets Medlemmer vare ved at gribe efter Lommetørklæderne, men jeg sad hele Tiden og tænkte over: Hvad i al Verden har det dog med disse Udgravninger at gøre, at disse 2 Fiskere ere komne saa uheldigt af Sted, ere kængrede dernede med deres Baade og forliste. Vi have desværre saa mange af den Slags sørgelige Tilfælde, hvor vore Fiskere ved Vestkysten forlise, endog 20—30 Stykker ad Gangen ere omkomne ved et saadant sørgeligt Tilfælde. Men da det ærede Medlem endelig blev færdig med sin Tale, fik jeg dog ud af det, hvad det egentlig skulde resultere i, og det var, at vi for nogle Aar tilbage havde et Forslag om nogle Pælehøfder, som skulde have været lavede nede ved Nymindegab, og dem arbejdede det ærede Medlem for at faa. Jeg var derimod ikke saa helt glad ved dem, og jeg arbejdede imod, at man skulde til at begynde med den Slags Ting der.